

Jiřina Krumlovská

Scénář k audio reportáži

Bylo v době okupace světlo mezi lidmi, nebo vše bylo beznadějně? Dozvíte se, jak se Jiřina Krumlovská a její okolí postavilo na nohy a zatlo zuby proti komunismu.

Narodila jsem se v sanitce, v Plzni na mostě a je to datum 23.7 1953.

Narodila se do velké rodiny. Vyrůstala ale u babičky ve vesnici Ostrovec. Srpen 68 zažila jako žačka.

Rodiče moje chtěli, abych jela tam kde oni bydleli, v tom Trokavci. No takže jsem tam přijela a ještě s jednou kamarádkou jsme, když tam ti vojáci byli no tak jsme chtěly vědět co se děje ve vedlejší vesnici. Ta střelba byla slyšet odtamtud'. A my jsme se šly s kamarádkou podívat a pak jsme dostaly strach, protože jsme viděly, že oni vyjíždí, tak jsme honem honem se vracely zpátky. A když už jsme zjistily, že už jsou až nahoře na tý silnici, tak jsem zavelila: lehnout! Tak jsme zalehly do příkopu, celý jsme byly mokrý a oni asi tušili, že tam někdo se pohybuje. Tak zastavili a takhle s tím kulometem brouzdali, ale nestříleli, jenom ho takhle holt točili. Byly jsme jako myšky, vůbec jsme ani nedejchaly a oni za chvíli teda odjeli. Vzpomenu si na to a začne mi studit břicho.

Jak jsem tam ležela, v tej vodě, tak to bylo hrozně nepříjemný.

Jako dítě okupaci ani následnou normalizaci tolik neprožívala.

Vzhledem k tomu, že mi bylo patnáct let, tak to nebylo zas tak náročný. Jo že jsem si to tak nějak neuvědomovala.

Po absolvování základní školy paní Jiřina vystřídala tři profese. První z nich byla v provozu na zpracování ovoce a zeleniny. Tuto práci opustila, když otěhotněla.

Po dětech, po holčičkách, no tak jsem byla: v Terešově je výchovný ústav mládeže a tam je jenom pro chlapce. Chvíli jsem byla jako prادلena a chvíli jsem byla jako kuchařka. Těm klukům to hrozně pomáhalo, že tam maj nějaký personál, kterej se o ně stará. No a potom další bylo, že jsem šla s manželem do základní školy do Zbiroha, kterou postavili novou. Já jsem tam nastoupila jako školnice.

Její rodině se nevyhnuly komunistické represe. Řadu komplikací zažívali především kvůli příbuzným v Německu.

Když byl komunismus a my jsme měli rodinu druhou v Německu, tak to pro manžela nebylo žádná sranda a pro nás taky ne. Oni sice sem jezdili rodiče babičky, ale museli si zaplatit hotel, kde spali a nespali teda, jenom tam byli přihlášení a spali u nás v Terešově.

Člověk nesměl nic říct, nesměl jako mít nějakou narážku na někoho. Tak my jsme se tomu vyvarovali. Nemohli jsme nic udělat podle svýho. Museli jsme na všechno mít povolení od těch komunistů.

Jiřina Krumlovská měla rušný život. Teď ale žije na klidné vesnici a je spokojená. Změnu po Sametové revoluci hodnotí pozitivně.

To je jako kdyby si byla v díře a najednou si se dostala do království.

Závěrem připojuje vzkaz mladším generacím.

Aby si šli za svým. Když něco chtěli, co by se jim líbilo a někdo by jim říkal: To né to né, to by nemuselo vyjít a to ne. Radši ať si jdou za svým, protože to co si sami vybojujou, to je nejlepší.